

původní nedostatek této náležitosti u st-lky dodatečně byl odstraněn.

Podle této námitky vychází stížnost z náhledu, že dodatečné nabytí státního občanství vylučuje použití ustanovení § 15 odst. 2. cit. zákona. Než stanoví-li zmíněný předpis, že licence musí býti odňata, nastanou-li nebo vyjdou-li na jevo okolnosti, jejichž existence nebo známost byla by ve smyslu § 3 cit. zákona musela míti v zápětí odepření licence, aniž se z tohoto předpisu povahy kogentní připouští nějaká výjimka, pak je tato námitka bezdůvodná.

Nepodařilo-li se však stížnosti vyvrátiti důvod nař. rozhodnutí, z něhož st-lce licence byla odňata, totiž že st-lka není čl. státní občankou, pak není třeba zabývati se vývody stížnosti, dle nichž nesprávný je náhled žal. úřadu, že st-lka není na výnos z licence výčepní odkázána, ježto okolnost, zda náhled ten je správný či ne, je pro výsledek sporu bezvýznamná.

Slušelo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4966.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Podal-li zcizovatel oznámení o zcizovacím jednání ve smyslu § 16, odst. 1 dávk. řádu č. 545/1920 a neuvedl v něm cenu nabývací, může vyměřující úřad, aniž by zcizitele dříve vyzval k předložení přiznání k dávce z přírůstku hodnoty anebo k podání vysvětlení ve smyslu § 16, odst. 1, věty 4., vzíti za základ pro výpočet přírůstku hodnoty nabývací cenu ujednanou při posledním předcházejícím převodu dávce podrobeném. Strana může ovšem v takovém případě v opravném řízení správnost nabývací ceny úřadem zjištěné vzíti v odpor.

(Nález ze dne 2. října 1925 č. 19.752/24).

Věc: Václav a Sidonie N. v R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem z 18. prosince 1923 vyměřil zem. inspekt. pro zem. dávky v Praze dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti z převodu domu č. p. . . v R. na základě snímku ze spisu notářského z 28. února 1922 na podkladě nabývací ceny 44.000 K.

Stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané nevyhověl žal. úřad z těchto důvodů: »Stížnost zcizitelů proti platebnímu rozkazu namítá, že nabývací cena byla stanovena obnosem nižším než byla tehdejší obecná hodnota nemovitosti, poněvadž šlo o převod s dětmi na rodiče; avšak žádost strany, aby za základ byla vzata obecná hodnota v době nabytí, jest bezdůvodná, neboť strana nemá nároku na to, aby místo ceny (§ 5, odst. 2 d. ř.) za základ vzata byla hodnota obecná (§ 7, odst. 1.); nelze proto spatřiti vadu řízení v tom, že straně nebylo zasláno vybídnutí aby podala přiznání; dle spisů ostatně toto vybídnutí (bl. 2) bylo expedováno; nabývací cenu co do výše nelze pokládati za spornou.

Stížnost k nss-u spatřuje vadnost řízení v tom, že st-lům jako zcizitelům nemovitosti nebylo doručeno do vlastních rukou vyzvání úřadu, aby podali přiznání k dávce z přírůstku hodnoty. Výtka ta není však důvodná a spočívá na mylném právním názoru.

Dle § 16, odst. 1 řádu dávk. č. 545/1920 jest každý zcizitel povinen oznámiti vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání, jež jest základem převodu, a uvést při tom veškeré pro vyměření dávky podstatné okolnosti a připojití potřebné doklady, jest dále povinen na vyzvání vyměřujícího úřadu podati ve lhůtě mu určené přiznání k dávce, po případě podati vysvětlení o skutečnostech pro vyměření dávky závažných.

Ustanovení toto dle jasného znění svého neukládá vyměřujícímu úřadu povinnost, vyzvatí zcizitele k podání přiznání k dávce nebo vysvětlení; dle ustanovení toho bylo povinností st-lů, aby v oznámení o zcizovacím jednání uvedli veškeré pro vyměření dávky závažné skutečnosti, tudíž zejména i cenu nabývací převedené nemovitosti. Ježto st-lé cenu tu neuvedli, byl úřad oprávněn vzíti za základ pro vyměření dávky jako nabývací cenu onu cenu nemovitosti, která byla stranami stanovena při předcházejícím posledním převodu; postup úřadu srovnává se s ustanovením § 5 cit. ř. d., dle něhož za nabývací hodnotu platí zpravidla zjištěná nabývací cena. Úřadem zjištěná cena nabývací byla st-lům v platebním rozkaze sdělena co do základu, na němž spočívá, i co do výše její, a st-lé v odvolání z plat. rozkazu nenamítali, že by cena nabývací nebyla správně zjištěná ve smyslu 1. a 2. odst. § 5 řádu dávk. — což by ovšem bylo přípustné, — nýbrž vytýkali, že úřad vyměřující měl vyšetřiti a za základ výpočtu dávky vzíti obecnou hodnotu nemovitosti v době nabytí, poněvadž dle jejich mínění zjištěná cena nabývací je nižší skutečné hodnoty nemovitosti.

Tato námitka, kterou i stížnost k tomuto soudu podaná vznáší, jest však neopodstatněna. Stížnost jest názoru, že strana má nárok na to, aby místo zjištěné ceny za základ vzata byla obecná hodnota, názor ten jest však mylný. Dávk. ř. č. 545 z r. 1920 nemá žádného ustanovení, které by straně poskytovalo nárok stížností tvrzený, nýbrž ustanovuje v 1. odst. § 7 jedině, že vyměřující úřad může vzíti za základ pro výpočet přírůstku hodnoty vyšetřenou obecnou hodnotu v době nabytí, nedá-li se cena nabývací bezpečně zjistiti, nebo jsou-li pochybnosti o tom, odpovídá-li zjištěná nabývací cena obecné hodnotě nemovitosti v době nabytí. O tom pak, jsou-li v konkrétním případě dány podmínky pro to, aby byla vzata za základ obecná hodnota v době nabytí, rozhoduje vyměřující úřad dle volného uvážení. Pro toto volné uvážení nestanoví cit. řád dávk. žádných směrnic neb omezení. Nemá-li tudíž vyměřující úřad, po případě úřad jemu nadřízený, žádných pochybností o tom, že zjištěná nabývací cena odpovídá obecné hodnotě v době nabytí, nemá povinnosti vyšetřiti a za základ vzíti obecnou hodnotu, strana pak nemá žádného právního nároku, aby úřad tak učinil.

Poněvadž, jak řečeno, pro volné uvážení, o němž mluví § 7 d. ř., nejsou žádné meze dávk. řádem stanoveny, nemůže stížnost důvodně vytýkati, že správní úřad vybočil z mezí vyhrazených jeho volnému posouzení, když nehleděl k námitce, že cena nabývací, třeba správně zjištěná, neodpovídá obecné hodnotě v době nabytí.

Z úvah těch bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.